

Rick Riordan

De vloek van de Titaan

*Mijn reddingsoperatie loopt volkomen
uit de hand*

De vrijdag voor de kerstvakantie pakte mijn moeder mijn tas, stopte er een paar dodelijke wapens in en bracht me naar een nieuwe kostschool. Onderweg pikten we mijn vrienden Annabeth en Thalia op.

Het was acht uur rijden van New York naar Bar Harbor in Maine. Hagel en sneeuw geselden de snelweg. Annabeth, Thalia en ik hadden elkaar in geen maanden gezien, maar vanwege de sneeuwstormen en de gedachte aan wat we gingen doen waren we te zenuwachtig om veel te zeggen. In tegenstelling tot mijn moeder. Zij praat juist meer als ze zenuwachtig is en tegen de tijd dat we eindelijk bij Westover Hall arriveerden was het donker en waren Annabeth en Thalia op de hoogte van elk gënant detail uit mijn kindertijd.

Thalia veegde de condens van het raampje en keek naar buiten. ‘Nou. Dat wordt dikke pret.’

Westover Hall zag eruit als het kasteel van een boosaardige ridder. Het was opgetrokken uit zwarte steen, met torens en hoge, smalle ramen, en had een grote houten dubbele deur. Het stond op een besneeuwde rots vanwaar het aan de ene kant uitkeek over het

uitgestrekte winterse bos en aan de andere kant over de kolkende grijze oceaan.

‘Wil je echt niet dat ik wacht?’ vroeg mijn moeder.

‘Nee, mam, bedankt,’ zei ik. ‘Ik weet niet hoe lang het gaat duren. We redden ons wel.’

‘Maar hoe kom je dan terug? Ik maak me zorgen om je, Percy.’

Ik hoopte dat ik niet bloosde. Het was al erg genoeg dat mijn moeder me naar mijn veldslagen moest brengen.

‘Het komt wel goed, mevrouw Jackson,’ zei Annabeth met een geruststellende glimlach. Haar blonde haar zat weggestopt onder een skimuts en haar ogen hadden dezelfde grijze kleur als de oceaan. ‘Wij zorgen wel dat hij niet in de problemen komt.’

Mijn moeder leek zich iets te ontspannen. Volgens haar is Annabeth de verstandigste halfgod die het ooit gelukt is veertien te worden. Ze denkt dat Annabeth me vaak het leven heeft gered. Ze heeft gelijk, maar daarom hoeft ik het nog niet leuk te vinden.

‘Goed dan, lieverds,’ zei mijn moeder. ‘Hebben jullie alles?’

‘Ja, mevrouw Jackson,’ antwoordde Thalia. ‘Bedankt voor het brengen.’

‘Een warme trui? Heb je mijn mobiele nummer?’

‘Mam...’

‘Je ambrozijn en je nectar, Percy? En een gouden drachme voor als je het kamp moet bellen?’

‘Mam, heus! Het komt allemaal in orde. Kom mee, jongens.’

Ze keek me een beetje gekwetst aan, wat me speet, maar ik moest de auto uit. Als mijn moeder nog één keer vertelde hoe schattig ik er als driejarig jongetje in bad had uitgezien, dan zou ik mezelf in de sneeuw ingraven en me laten doodvriezen.

Annabeth en Thalia volgden me naar buiten. De wind sneed als dolken door mijn jas.

Toen de auto van mijn moeder uit het zicht was verdwenen zei Thalia: ‘Je moeder is zo cool, Percy.’

‘Ze is oké,’ beaamde ik. ‘En jij? Heb je ooit nog contact met je moeder?’

Ik was nog niet uitgesproken of ik wilde dat ik mijn mond had gehouden. Thalia was zeer bedreven in dodelijke blikken, mede dankzij haar punkoutfit: het gescheurde legerjasje, de zwartleren broek met kettingen, de zwarte eyeliner rond de felblauwe ogen. En de blik die ze me nu toewierp scoorde een 'tien' voor boosaardigheid. 'Als dat jou ook maar iets aanging, Percy...'

'Laten we naar binnen gaan,' onderbrak Annabeth haar. 'Grover wacht op ons.'

Thalia staarde naar het kasteel en huiverde. 'Je hebt gelijk. Ik vraag me af wat hij hier heeft aangetroffen dat hij alarm heeft geslagen.'

Ik keek omhoog naar de donkere torens van Westover Hall. 'Niets goeds,' gokte ik.

De eiken deuren gingen kreunend open en in een wervelwind van sneeuw stapten we de hal in.

Het enige wat ik kon uitbrengen was: 'Wauw.'

De hal was immens. Aan de muren hingen banieren en wapens: antieke geweren, strijdbijlen en nog veel meer. Begrijp me goed, ik wist dat Westover een militaire academie was, maar de versiering was nogal een overkill. Letterlijk.

Ik ging met mijn hand naar mijn zak waar Doemtij zat, mijn dodelijke balpen. Ik voelde nu al dat hier iets niet klopte. Dat er iets gevaarlijks rondwaarde. Thalia wreef over haar zilveren armband, haar favoriete magische voorwerp. Ik wist dat we hetzelfde dachten. Dit werd vechten.

'Ik vraag me af waar...' begon Annabeth.

Achter ons sloegen de deuren dicht.

'Oo-ké,' mompelde ik. 'Ik geloof dat we nog even blijven.'

Aan het eind van de hal hoorde ik muziek. Het klonk als dansmuziek.

We verborgen onze tassen achter een pilaar en liepen de hal door. Voordat we ver hadden kunnen komen klonken er voetstappen op de stenen vloer en doemden er uit de schaduw een man en een vrouw op die ons tegenhielden.

Ze hadden allebei kort grijs haar en droegen een zwart militair uniform met rode strepen. De vrouw had een donssnorretje en de man was gladgeschoren, wat mij nogal de omgekeerde wereld leek. Ze liepen alle twee stram, alsof er een bezemsteel tegen hun ruggengraat geplakt zat.

‘Zeg op!’ zei de vrouw dreigend. ‘Wat doen jullie hier?’

‘Eh...’ Ik realiseerde me dat ik hier niet op had gerekend. Ik had me volledig geconcentreerd op Grover en wat hier aan de hand kon zijn, en er niet bij nagedacht dat iemand zich zou kunnen afvragen waarom er in het holst van de nacht drie kinderen door de school slopen. In de auto hadden we het geen moment gehad over hoe we binnen zouden komen. ‘Dag, mevrouw,’ zei ik, ‘we wilden alleen maar...’

‘Ha!’ riep de man en geschrokken deinsde ik achteruit. ‘Bezoekers zijn niet toegestaan op de dansavond! Jullie worden *eruuuut-gegooid!*’

Hij had een accent; Frans misschien. Hij sprak de g uit als in ‘gaga’. Hij was lang en had een havikachtig gezicht. Wanneer hij sprak trilden zijn neusvleugels, wat het heel lastig maakte om niet naar zijn neus te staren, en zijn ogen waren verschillend van kleur – het ene bruin, het andere blauw – als van een zwerfkat.

Ik verwachtte al dat hij ons de sneeuw in zou gooien, toen Thalia naar voren stapte en iets heel raars deed.

Ze knipte met haar vingers. Het was een hard, scherp geluid. Misschien verbeeldde ik het me, maar ik voelde vanuit haar hand een windvlaag door de hal gaan. Hij deed de banieren aan de muur rimpelen.

‘O, maar we zijn geen bezoekers,’ zei Thalia. ‘We zitten hier op school. U weet wel, ik ben Thalia. En dit zijn Annabeth en Percy. We zitten in groep acht.’

De mannelijke docent kneep zijn tweekleurige ogen tot spleetjes. Ik vroeg me af wat Thalia bezielde. Nu zouden we waarschijnlijk worden gestraft omdat we logen én de sneeuw in worden gegooid. Maar de man leek te aarzelen.

Hij keek naar zijn collega. ‘Mevrouw Gottschalk, kent u deze leerlingen?’

De vrouw knipperde met haar ogen, alsof ze uit een trance ontwaakte. ‘Ik... ja. Ik geloof van wel.’ Ze keek ons fronsend aan. ‘Annabeth. Thalia. Percy. Waarom zijn jullie niet in de sportzaal?’

Voordat we konden antwoorden klonken er opnieuw voetstappen en kwam Grover buiten adem aanrennen. ‘Jullie hebben het gehaald! Jullie...’

Toen zag hij de twee docenten en bleef als aan de grond genageld staan. ‘O, mevrouw Gottschalk. Meneer Doorn! Ik eh...’

‘Wat is er, meneer Underwood?’ zei de man. Uit zijn toon bleek duidelijk dat hij de pest had aan Grover. ‘Hoe bedoelt u, “ze hebben het gehaald”? Deze leerlingen zitten hier op school.’

Grover slikte moeizaam. ‘Ja, meneer Doorn. Natuurlijk, meneer. Ik bedoelde gewoon dat ik zo blij ben dat ze... de bowl voor de dansavond hebben gehaald! De bowl is heerlijk. En zij hebben hem gehaald!’

Meneer Doorn keek ons dreigend aan. Een van zijn ogen moest nep zijn, dacht ik bij mezelf. Het bruine? Of het blauwe? Hij zag eruit alsof hij ons van de hoogste toren van het kasteel wilde gooien, maar toen zei mevrouw Gottschalk dromerig: ‘Inderdaad, de bowl is heerlijk. Kom, wegwezen jullie. En nu in de sportzaal blijven!’

Dat lieten we ons geen twee keer zeggen. ‘Ja, mevrouw, ja, meneer’ prevelend en saluerend – omdat dat er hier nu eenmaal bij leek te horen – maakten we ons uit de voeten.

Grover loodste ons de hal door in de richting van de muziek.

Ik voelde de ogen van de docenten in mijn rug prikken, maar ik ging vlak naast Thalia lopen en vroeg haar met gedempte stem: ‘Wat was dat voor een truc met die vingerring?’

‘Je bedoelt de Mist? Heeft Chiron je dat nog niet geleerd?’

Er vormde zich een onaangename brok in mijn keel. Chiron verzorgde de trainingen op het kamp, maar hij had me nog nooit zulk soort dingen geleerd. Waarom Thalia wel en mij niet? Grover nam

ons haastig mee naar een deur waar GYM op stond. Zelfs met mijn dyslexie kon ik dat lezen.

‘Dat was op het nippertje!’ zei Grover. ‘De goden zij dank dat julie er zijn!’

Annabeth en Thalia omhelsden Grover. Ik gaf hem een stevige high five.

Het deed me goed om hem na al die maanden weer te zien. Hij was iets langer geworden en had er wat snorharen bij gekregen, maar verder zag hij eruit zoals altijd wanneer hij voor een mens doorging: op zijn bruine krullen een rode pet om zijn hoorntjes onder te verbergen, baggy jeans en gympen met nepvoeten om zijn harige benen en hoeven te camoufleren. Hij droeg een zwart T-shirt met een tekst die me een paar seconden kostte om te ontcijferen. Er stond WESTOVER HALL – DE GROENSTE. Ik wist niet of dat Grovers rang was of het schoolmotto.

‘Vanwaar de paniek?’ vroeg ik.

Grover haalde diep adem. ‘Ik heb er twee gevonden.’

‘Twee halfbloeden?’ vroeg Thalia verbaasd. ‘Hier?’

Eén halfbloed opsporen was al zeldzaam. Dit jaar had Chiron de saters extra diensten laten draaien en ze naar alle uithoeken van het land gestuurd om de scholen vanaf groep vier uit te kammen met het oog op eventuele rekruten. Het waren wanhopige tijden. We raakten kampers kwijt. We zaten te springen om nieuwe strijders. Het probleem was dat er buiten het kamp maar weinig halfgoden rondliepen.

‘Broer en zus,’ vervolgde Grover. ‘Ze zijn tien en twaalf. Ik weet niet wie hun ouders zijn, maar ze zijn sterk. We hebben alleen niet veel tijd meer. Ik heb jullie hulp nodig.’

‘Monsters?’

‘Eén,’ antwoordde Grover zenuwachtig. ‘Hij heeft een vermoeden. Ik geloof niet dat hij al zeker van zijn zaak is, maar vandaag is de laatste dag voor de vakantie. Hij laat ze vast niet zomaar de campus af gaan. Dit is misschien onze laatste kans! Steeds wanneer ik bij ze probeer te komen staat hij in de weg. Ik weet niet meer wat ik moet doen!’

Wanhopig keek Grover naar Thalia. Ik probeerde er niet door van slag te raken. Grover had zich altijd tot mij gewend voor hulp, maar Thalia stond qua rang boven mij. Niet alleen omdat Zeus haar vader was. Thalia had meer ervaring met monsters afweren in de echte wereld dan wij allemaal.

‘Oké,’ zei ze. ‘De halfbloeden zijn op de dansavond?’

Grover knikte.

‘Dan gaan we dansen,’ zei Thalia. ‘Wie is het monster?’

‘O,’ zei Grover en hij keek zenuwachtig achterom. ‘Jullie hebben hem zojuist ontmoet. Het is de adjunct-directeur, meneer Doorn.’

Een vreemd verschijnsel op militaire academies is dat de leerlingen op speciale gelegenheden waar ze hun uniform niet hoeven te dragen volkomen uit hun bol gaan. Ik denk dat het komt doordat het er de rest van de tijd zó streng is dat ze dat moeten overcompenseren.

De vloer van de gymzaal lag bezaaid met zwarte en rode ballonnen en de jongens schopten ze in elkaars gezicht of probeerden elkaar te wurgen met de crêpepapieren slingers waarmee de muren versierd waren. De meisjes zwermden zoals altijd samenzweerderig in groepjes rond, zwaar opgemaakt en gekleed in topjes met spaghettibandjes, felgekleurde broeken en schoenen die eruitzagen als martelwerktuigen. Van tijd tot tijd omsingelden ze als een school piranha’s kirrend en giechelend een jongen, en wanneer ze uiteindelijk weer doorliepen had hun slachtoffer linten in zijn haar en zat zijn gezicht onder de lippenstiftgraffiti. Sommige oudere jongens leken meer op mij: ze stonden ongemakkelijk in een hoek van de gymzaal en probeerden zich te verschuilen, alsof ze verwachtten elk moment voor hun leven te moeten vechten. In mijn geval was dat natuurlijk ook zo...

‘Daar zijn ze.’ Grover knikte in de richting van twee jongerejaars die bij de tribune stonden te kibbelen. ‘Bianca en Nico di Angelo.’

Het meisje droeg een groene pet, alsof ze haar gezicht wilde verbergen. De jongen was duidelijk haar kleine broertje. Ze hadden alle twee donker zijdeachtig haar en een olijfkleurige huid, en bij het

praten maakten ze druk gebruik van hun handen. De jongen schudde een spel kaarten. Zijn zus leek hem ergens voor op zijn kop te geven. Ze keek steeds om zich heen alsof ze voelde dat er iets niet in de haak was.

‘Zijn ze... ik bedoel, heb je het ze verteld?’ vroeg Annabeth.

Grover schudde zijn hoofd. ‘Je weet hoe dat gaat. Daardoor zouden ze nog meer gevaar kunnen lopen. Zodra ze doorhebben wie ze zijn, wordt hun geur sterker.’

Hij keek me aan en ik knikte. Ik had nooit echt begrepen hoe een halfbloed voor een monster of een sater ‘rook’, maar ik wist dat je geur je dood kon betekenen. En hoe groter je kracht als halfgod, hoe meer je rook als de middagmaaltijd van een monster.

‘Laten we ze dan beetpakken en wegwezen,’ zei ik.

Ik maakte aanstalten om naar ze toe te lopen, maar Thalia legde een hand op mijn schouder. Meneer Doorn, de adjunct-directeur, was door een deur naast de tribune naar binnen geglipt en stond nu vlak bij de Di Angelo’s. Hij knikte ijzig in onze richting. Zijn blauwe oog leek te gloeien.

Te oordelen naar de uitdrukking op zijn gezicht had hij zich toch niet om de tuin laten leiden door Thalia’s truc met de Mist. Hij had een vermoeden wie we waren. Nu wilde hij alleen nog weten waarom we hier waren.

‘Niet naar de kinderen kijken,’ beval Thalia. ‘We wachten onze kans af om ze te pakken te krijgen. Ondertussen moeten we doen alsof we niet in ze geïnteresseerd zijn. Hem een rad voor ogen draaien.’

‘Hoe?’

‘We zijn drie machtige halfbloeden. Onze aanwezigheid zou hem in de war moeten brengen. Meng je onder de leerlingen. Doe normaal. Ga dansen. Maar hou wel een oogje op die kinderen.’

‘Dansen?’ vroeg Annabeth.

Thalia knikte. Ze hield haar hoofd schuin om naar de muziek te luisteren en trok een vies gezicht. ‘Getver. Wie heeft Jesse McCartney opgezet?’

Grover keek haar gekwetst aan. ‘Ik.’

‘Mijn goden, Grover. Dat is zo oubollig. Kun je niet iets anders opzetten, Green Day of zo?’

‘Green wie?’

‘Laat maar. Kom, we gaan dansen.’

‘Maar ik kan niet dansen!’

‘Wel als ik leid,’ zei Thalia. ‘Vooruit, geitenjongen.’

Grover slaakte een gillette toen Thalia hem beetpakte en meetrok naar de dansvloer.

Annabeth glimlachte.

‘Wat?’ zei ik.

‘Niets. Het is gewoon cool dat Thalia er weer is.’

Sinds vorige zomer was Annabeth langer geworden dan ik, wat ik nogal verontrustend vond. Vroeger had ze, afgezien van het halsnoer met de kralen van Kamp Halfbloed, nooit sieraden gedragen, maar nu droeg ze kleine zilveren uiltjes in haar oren – het symbool van Athena, haar moeder. Ze deed haar skimuts af en haar lange blonde haar viel op haar schouders neer. Op de een of andere manier zag ze er hierdoor ouder uit.

‘Dus...’ Ik zocht naarstig naar een gespreksonderwerp. *Doe normaal* had Thalia gezegd. Maar wat was voor een halfbloed op een levensgevaarlijke missie in hemelsnaam normaal? ‘Eh, de laatste tijd nog interessante gebouwen ontworpen?’

Annabeths ogen lichtten op, zoals altijd wanneer het over architectuur ging. ‘Het is niet te geloven, Percy, op mijn nieuwe school kan ik 3D-ontwerpen als keuzevak nemen en we hebben een supergaaf computerprogramma...’

Ze legde uit hoe ze het immense monument had ontworpen dat ze op Ground Zero in Manhattan wilde bouwen. Ze weidde uit over draagconstructies, façades en wat al niet meer, en ik probeerde te luisteren. Ik wist dat ze later een toparchitect wilde worden – ze is dol op wiskunde, oude gebouwen en dat soort dingen – maar ik begreep nauwelijks een woord van wat ze zei.

Om eerlijk te zijn stelde het me teleur dat ze het zo naar haar zin

had op haar nieuwe school. Het was voor het eerst dat ze in New York naar school ging en ik had gehoopt dat ik haar vaker zou zien. Het was een kostschool in Brooklyn en Thalia zat er ook op, dicht genoeg bij Kamp Halfbloed voor Chiron om te kunnen ingrijpen als er moeilijkheden waren. Omdat het een meisjesschool was en ik in Manhattan op school zat, zagen we elkaar zelden.

‘Ja, eh, gaaf,’ zei ik. ‘Je zit dus de rest van het jaar daar?’

Er gleed een schaduw over haar gezicht. ‘Nou, misschien, als ik niet...’

‘Hé!’ riep Thalia. Ze was aan het sloven met Grover, die over zijn eigen voeten struikelde, Thalia tegen haar schenen schopte en eruitzag alsof hij door de grond wilde zakken. Maar zijn voeten waren nep. Hij had tenminste een excuus voor zijn onhandigheid.

‘Vooruit, dansen!’ beval Thalia. ‘Jullie staan voor gek daar langs de kant.’

Ik keek zenuwachtig naar Annabeth en vervolgens naar de groepjes meisjes die de sportzaal onveilig maakten.

‘Nou?’ zei Annabeth.

‘Eh, wie moet ik vragen?’

Ze stompte me in mijn maag. ‘Mij, zeewierkop.’

‘O. O, oké.’

We gingen de dansvloer op en ik spiekte bij Thalia en Grover hoe zij het deden. Ik legde een hand op Annabeths heup en zij pakte mijn andere hand beet alsof ze me in een judogreep nam.

‘Ik bijt niet, hoor,’ liet ze me weten. ‘Mijn goden, Percy. Hebben jullie op school geen dansavonden?’

Ik antwoordde niet. De waarheid was dat we die wel hadden. Ik had alleen op die avonden nooit echt gedánst. Ik was meestal een van die jongens die in een hoekje basketbal speelden.

We schuifelden een minuut of vijf in het rond. Ik probeerde me op kleine dingen te concentreren, zoals de crêpepapieren slingers en de bowl – op alles behalve het feit dat Annabeth groter was dan ik, dat mijn handen zweterig en hoogstwaarschijnlijk weerzinwekkend waren en dat ik voortdurend op haar tenen stond.